

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3055/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене „Societe Generale banka Srbija“ АД Београд, сада „ОТР banka Srbija“ АД Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења делимичне ништавости уговора, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 2188/2019 од 27.12.2019. године, у седници одржаној 15.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 2188/2019 од 27.12.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 2188/2019 од 27.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 99/2019 од 19.09.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 2. Уговора о кредиту за измиривање раније преузетих обавеза (рефинансирање) број .. од 16.01.2018. године, која гласи: „Административни трошкови банке: 4.425,00 РСД једнократно, плативо на дан пуштања кредита у течај“, закључена између тужиоца и тужене. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати 4.425,00 динара са законском затезном каматом од 17.01.2018. године до коначне исплате. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 54.300,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 2188/2019 од 27.12.2019. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14,

87/18 и 18/20). Наиме, иако тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита, у конкретном случају тужбени захтев тужиоца је усвојен и утврђено да је ништава одредба члана 2. Уговора о кредиту за измиривање раније преузетих обавеза (рефинансирање) од 16.01.2018. године и тужена обавезана да тужиоцу исплати 4.425,00 динара са припадајућом каматом, јер тужена није доказала на шта се односе административни трошкови обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење у висини од 4.425,00 динара, а који су тужиоцу наплаћени. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, односно од чињенице да ли је тужена (на којој је терет доказивања) доказала оправданост, намену и висину трошкова који су од тужиоца као клијента наплаћени, то одлуке апелационих судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења ништавости уговора, поднета је 30.01.2019. године, вредност предмета спора је 4.425,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић